
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ŐSZINTÉN

Márk 10,35-45

2017. MÁRCIUS 26.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 93. zsoltár

Imádkozunk. Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, boldog szívvel teszünk imádságunk szavával is előtted bizonyoságot arról, hogy a legfenségesebbnél, a mindent átható tapasztalatoknál is sokkal több és nagyobb és véghetlenebb dicsőséged, irgalmasságod és könyörületességed. Köszönjük, hogy ezt Te hirdetteted nekünk bizonyoságaiddal, élő Igéddelel, kinyilatkoztatásoddal. Köszönjük, hogy tanítasz bennünket, hívogatsz az igazság útjára, hogy benned és általad megmaradjunk. Ezért adunk most is hálát, hogy egybegyűjtöttél bennünket hajlékodbá. Köszönjük, hogy Szentlelked erejével áldásokat akarsz nekünk adni, kinek-kinek szükségében, nyomorúságában, elesettségében, bajában, gyászában, bánatában – mindannyiunkat hálaadásra akarsz hívni, hogy Nevedet dicsóítsuk mindazért a jóért, amellyel minket megáldottál és megsegítettél. Köszönjük a vigasztalásokat, a gyógyításokat, az erőket, – de mindenek fölött a Krisztusban készített szabadítást. Óérette kérünk, jöjj most közénk, Lelkeddel áldj meg bennünket, ragyogtasd ránk Igéd világosságát, áldd meg és szenteld meg istentiszteletünket szent akaratod szerint, hogy élhessünk Neved dicsőségére a Krisztus útján járva. Óérette kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: „És hozzájárult Jakab és János, a Zebedeus fiai, ezt mondván: Mester, szeretnők, hogy amire kérünk, tedd meg nekünk. Ő pedig ezt mondta nekik: Mit kívántok, hogy tegyek veletek? Azok pedig megmondták neki: Add meg nekünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicsőségedben. Jézus pedig ezt mondta nekik: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-e a pohárt, amelyet én megiszom; és megkeresztelkedhettek-e azzal a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem? Azok pedig ezt mondták neki: Megtehetjük. Jézus pedig mondta nekik: A pohárt ugyan, amelyet én megiszom, megisszátok, és a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; de az

én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek elkészítetted. És hallván ezt a tíz tanítvány, haragudni kezdtek Jakabra és Jánosra. Jézus pedig magához szólítva őket, ezt mondta nekik: Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek tartanak, uralkodnak felettük, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. De nem így lesz közöttetek; hanem, aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; és a ki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen. Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.” Márk 10,35-45.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ezt az Igét hallgatva az első benyomásunk az, hogy Jézus közelében nem tud más lenni az ember, mint őszinte. Az őszinteségre azt szokták mondani, hogy nagy erény, de olyan erény, amelyet kordában kell tartani, mert sok kockázatot hordoz magában. Bizony, hamar megtanuljuk, hogy csínján bánjunk az őszinteségünkkel, még azok felé is, akiket szeretünk, nehogy őszinte, keresetlen szavainkkal, hirtelen indulatunkkal megsértsük és megbántsuk őket. Mert ha nem jóra forog a dolog, nemhogy egyről kettőre jutnánk, hanem gyógyítgató műveleteket kell őszinte szavunk nyomán végezni, hogy megbékítsuk azokat, akiket megbántottunk. De akkor is csínján bánunk az őszinteséggel, amikor másféle tétje van, amikor az őszinte szónak súlyos következménye lehet. Nem mindenkiben van bátorság arra, hogy a főnöke szemébe vágja azt, hogy rossz főnök, holott az és meg is kéne neki mondani. De sokszor a főnökök sem merik megmondani a beosztottaknak, hogy semmirekellők, mert ha az illető felmond, kereshetik is azt, aki lehet, hogy szelídebb, de sok időbe telik, míg beletanul a munkájába. Nem beszélve a mindenféle más ügyekben, bajokban való őszinteségről.

Csak egy vonatkozást még hadd hozzak még ide, ezt a fiatalabb nemzedék ezt jobban érti. Nemrégiben statisztikusok kimutatták, hogy az úgynevezett közösségi médiában az emberek szinte kizárólag a szebbik arcukat mutatják. A facebookra csak mosolygós képek, vidám jelenetek, virágcsokrok, cicák, kiskutyák, egyszóval, az életünk szép és napos oldala kerül föl. Az ember nem szereti magát esendőnek, törékenynek, megvertnek, szomorúnak, kétségeskedőnek mutatni. Pedig ez is őszinteség dolga. Jézus közelében azonban – hadd mondjam így – nincs mese, aki Jézus tanítványául szegődik, az a mesterrel való kapcsolatában kénytelen-kelletlen őszinte.

Úgy tűnik, a felolvasott jelenet is ebbe a krisztusi iskolába tartozik. Jézus már harmadjára jelenti tanítványainak, hogy miért megy Jeruzsálembe. Csak az imént történt, mondja Márk, hogy útban voltak Jeruzsálem felé, Jézus ment elől, a tanítványok követték szent rémülettel, mert nem tudták, mi lesz. Ekkor Jézus félrehívta őket, és újra elmondta nekik: *íme, felmegyünk Jeruzsálembe, az embernek Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra kárhoztatják Őt és a pogányok kezére adják. Megcsúfolják, megostorozzák, megköpdösik és megölik, de harmadnapon feltámad.* És hozzá járultak Jakab és János, a Zebedeus fiai, folytatja Márk a történetet, *és azt mondták: Mester, szeretnénk, ha*

megtennél valamit...., hadd üljünk jobb és balkezed felől, amikor eljössz a Te dicsőségében. Máté evangélista is elmondja ezt a történetet, de más szavakkal adja vissza lényegét. Ott így mondják a Zebedeus-fiak így mondják: *add meg magad a jobb és balkéz felől való ülést, ha eljössz a Te országodban.*

Márk evangélista lejegyzi, hogy Jézus először súlyos szavakkal válaszol a két tanítványnak. Azt mondja nekik: *nem tudjátok, mit kértek.* Hát éppen az imént mondta: az emberfiát kigúnyolják, megostorozzák, megköpdösik, megölik. Ha pedig fellapozzuk az Evangéliumokat és utána járunk, látni fogjuk, hogy ezek a szavak: *kigúnyolják, megostorozzák, megköpdösik,* kifejezetten a Krisztus szenvedését írják le, ezek a passió egyes mozzanatainak a szavai. És ezt Jézus már háromszor elmondotta a tanítványainak. Mi több, a Zebedeus-fiúk közül János, a kisebbik ott volt a Megdicsőülés hegyén is, ahol Jézus Mózessel és Illéssel a Jeruzsálemben bekövetkező eseményekről beszélt. Tehát még többet is tudhatott erről, mint testvére. Mégis, ezt kéri. Miért? Mert ők valamiféle királyságról, dicsőségről álmodoztak. Nem sokkal korábban egy tehető fiatalember járult Jézushoz, és büszkén mondta magáról, hogy ő bizony, nem az újmódi kapitalizmus első nemzedékében nőtt fel. Azt mondja, Mester, minden törvényt megtartottam, és ebbe bele tartozik az is, hogy ne lopj, tehát nem volt adócsaló, nem a mások zsírján sütögette a maga pecsenyéjét, nem a mások izzadtságából, verítékéből gazdagodott meg. Minden törvényt megtartott. Mégis, kérdezi: mit cselekedjem, hogy bejussak az Isten országába? És Jézus pedig azt felelte – ismerjük jól a meghökkenítő szavakat –, menj el, add el minden vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, jer és kövess engem! Erre ez a fiatalember, lehajtott fejjel megszomorodva elment. Ekkor megkérdezték Jézust a tanítványok: hát akkor, Mester, ki juthat be a mennyek országába? Mi bejutunk? Mi mindent elhagytunk – mondja Péter, szent izgalommal. S igen, ő otthagya a csónakot a Galileai-tó partján. És a Zebedeus-fiak is követték Jézust, ők is otthagytak mindent, Jakab is, János is, otthagyták a hálót, követték Jézust. Akkor mi lesz a mi jutalmunk? Máté evangélista jegyzi fel, hogy erre Jézus azt mondta a tanítványainak: majd, ha eljövök az én országomban, megadom nektek, hogy mellettem üljete, mind a tizenketten. Mintha ezt mondaná: ti, a senkik, ti, akik a Krisztus ügyéért földönfutók lettetek, ti, akik otthagytatok mindent, ti kapjátok meg a jogot, hogy ítélkezzetek Izrael tizenkét nemzetsége fölött. Lehet, hogy ez jár a Zebedeus-fiúk fejében? Vagy valóban így van, amit a Megdicsőülés hegyén történtek kapcsán is hallottunk, hogy nem értettek semmit?

De most nem ez a lényeg, testvérek, csak azt szeretném még egyszer hangsúlyozni, hogy Jézushoz járulva ki kell mondani azt, ami a legbelül van, őszintének kell lenni! És miközben elfogadjuk Jézus kemény szavát, aközben hadd dicsérjük meg a tanítványokat, legalább őszinték voltak. Persze, törtettek is, ahogy Máté evangélista feljegyzi (egy volt a többiek között, akik megorroltak, tudta, mit jegyez fel!), a Zebedeus-fiúk édesanyjukat is odavitték, mert Jézus a női szíveknek jobban engedett. Tehát törtettek, külön álltak. Elmondják azt is az evangélisták (Máté is, aki a többiek között volt), hogy viszály támadt a

kérés nyomán, frakció jött létre. Ők ketten, külön Jézushoz mentek, és aztán azt olvassuk: amikor a tíz meghallotta ezt, felháborodtak. Úgy számolgotam, tíz a kettőhöz úgy viszonylik, mint valami parlamenti arány. Hát mit akar a két testvér, Jakab és János? Abszolút kisebbségi kormányzást? Ilyen soha nem volt a világban! Kettő dirigál tíznek, ilyen sehol nincsen – ez diktatúra, oligarchia! Nos, felháborodtak, megsértődtek, zúgolódní kezdtek. Erről majd még szólok. De még ennek előtte még egyszer: Jakab és János annyira azért már át volt itatva Jézus valóságával, hogy kimondják, nem oldalazgatnak, mit akarnak. Nem kötnek háttéralkut, egyenest a Mesterhez mennek: add meg nekünk, hadd üljünk a fődicőségben közvetlenül melléd!

Jézus azt mondja nekik: *nem tudjátok, mit kértek, megihatjátok-e a poharat, amelyet én megiszom? És megkeresztelkedhetek azzal a keresetséggel, amivel én megkeresztelkedem?* Figyeljük meg, a két tanítvány rögtön rávágja: *megtehetjük*, képesek vagyunk rá. Görögből így kellene ezt a szót visszafordítani: van hozzá erőnk. És akkor Jézus azt mondja, hogy igen, úgy van. És tudjuk is a mártíráktákból, hogy János is, Jakab is mártírhálált halt, megitták a poharat. És tudjuk a történetükből, hogy megkeresztelkedtek a Jézus keresetségével, a szenvedés keresetségével, megkeresztelkedtek a tanítványság keresetségével, másokért éltek, másokért adták oda az életüket, – megtették. Ám akkor azt mondja nekik Jézus, igen, megtehetitek (és meg is fog veletek történni, most köteleztetek el magatokat rá!), de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz, akiknek elkészítetett.

Majd jön a tíz, akikről azt olvassuk: *haragudni kezdtek*. Itt is speciális kifejezés (görögül: aganakteo), nehéz ezt magyarra lefordítani, több szóval tudjuk csak visszaadni. Először kezdjük a latinnal: indignáltak lettek. Ez most azt a belső, lélektani mozzanatot fejezi ki ez, amikor az emberrel valami jogtalan-ság történik, valami, ami nem történhetne meg, de nem érzet alapján, hanem tényként: napnál világosabb, hogy nem történhetne meg. Például, becsapnak, rászednek, csúfot úznek belőlem, méltatlanul bánnak velem. Ekkor fellobban az ember. Vagy, például, napnál világosabb egy perben, hogy nekem kell megnyernem a vitát, nekem áll a zászló, a tények, a jogállás, az érvelés minden mellettem szól, – és a bíró a másíknak dönt. És ezzel méltóságomtól foszt meg, a joghoz való jogomtól foszt meg. Milyen finoman mondja ezt most Márk evangélista: *haragudni kezdtek*. Elindult bennük egy rettenő folyamat. Erről mondja a Zsidókhoz írt levél mondja (a 12. részben), hogy oltsatok ki magatokból minden felháborodást, minden ellenségeskedést, nehogy a keserűség gyökereit erresszen bennetek és felnőjön a szívetekben. Valami ilyesmi kezdődik itt, íme, a keserűség gyökere! Valami megfogant a tíz szívében és máris elkezdtek haragudni. Aztán ha az ember hozzákezd haragudni, azt végletekig fel tudja magában dagasztani! Ismeritek, ugye, kedves testvérek azt, amikor nehéz alvás után feléred az ember, még rosszat is álmódott talán, és már reggel keleszti-dagasztja magában a dühöt, aztán estére jutva összefoglalja az napi eredményeit, és nem tud másra jutni, csak arra, hogy fokozódott a vele szemben elkövetett igazságtalanság. És aztán a végén mindannyian Bánk

bánk-ként járjuk a világot: nincs a teremtésben vesztes, csak én! Senki, igen, csak egyedül én. (Holott mi a mi sorsunk Bánk bánéhoz képest?) Iróniával azt szoktam mondani, hogy talán azért szeretjük ezt csinálni, mert olyan jó dolog sértődötten lefeküdni, attól olyan jól el tudunk aludni. Mint a megbántott kisgyermek, ujjunkat szopva: máma megint megbántottak, máma megint kitoltak velem, máma megint elvettek tőlem valamit! És hiába kérlek Pál apostol (Efézus 4,26), csak lemegy a nap a mi haragunkon. De nem lehet ezt iróniával elintézni. Haragudni kezdtek. Jézus Krisztus szent életre elhívott tanítványai hozzákezdtek önmagukban haragot, neheztelést, indulatot gerjeszteni, pedig a szó voltaképpen csak azt jelenti, hogy felfortyan, fölcattan az ember valamin. Ma így mondjuk: kiborul az ember. Tehát a többiek, tízen, amikor meghallották, hogy miről susmusolt a két Zebedeus-fiú Jézussal, kiborultak. Hogy értsük, milyen súlyos ez, azt is el kell mondanom – és ebben van ennek a történetnek, pontosabban Jézus szavainak a gyógyító ereje! –, hogy Jézus is kiborult egyszer. Éppen nem rég az eset előtt. Azt olvassuk, hogy már úton volt Jeruzsálembé – megváltó halállal szabadítani az embert – amikor gyermekeket hoztak elé, hogy megáldja őket. (Márk 10,13) A tanítványok azonban megfedték azokat, akik a gyermekeket hozták. S miért is ne fedték volna meg őket? Ezek a zsinatoló, izgó-mozgó gyermekek milyen idegesítőek is tudnak lenni, amikor elmélyült, komoly filozófiákról beszélünk, nagy és emelkedett dolgokat fontolunk meg! És amúgy se odavalók a gyerekek, ahol nagy dolgokról van szó. Roppant egy veszélyes társaság ám a gyereksereglet! Közbevetőleg, amikor Jézus bevonult Jeruzsálembé és szétoszlott a hozsannázó nép, ott maradnak körülötte a gyerekek, a jeruzsálemi kölykök, akik egész nap az utcán csatangolnak – ugyan, mit csinált egy gyerek a régi világban, ha ki van csapva az utcára? – és ők tovább hozsannáztak, és kiabáltak: üdv a Dávidnak, hozsanna a nagy fejedelemnek. És ekkor, hogy haragra lobbantak a főpapok! (Máté 21,15) Ugyanezt a szót olvassuk: felgerjedtek, kiborultak! És beszóltak Jézusnak: hallgassd már ezeket a gyerekeket! Azt mondja nekik Jézus: ha ők elhallgatnak, akkor majd a kövek fognak kiáltani! Lám, a gyereksereg időnként tényleg veszélyes tud lenni. És a tanítványok is gyakorolják ezt a felnőtt, férfias védekező dolgot: a gyerekek óvodában a helye, vagy beadjuk az iskolába, reggel 8-tól délután 5-ig oda van kipányvázva (jaj de jó, csináljanak csak belőlük embert a pedagógusok, mert mi úgyse tudunk!) Nos, a tanítványok is beléptek ebbe a szerepbe: félre, a gyermekkel! Nos így folytatódik ez a rész: ezt látva Jézus, haragra gerjedt! - kiborult – és ezt mondta a tanítványoknak: engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa. (Márk 10,14-15)

Mondtam, ez a szó azt az érzelmi tolulást jelzi, amit valami jogtalanság előz meg. Jézus kiborul. Nincsen nagyobb jogtalanság, mint a gyermekeket elzárni Isten kegyelmétől, nincsen nagyobb jogtalanság, mint Jézus áldó kezét – azért vitték oda ezeket a gyerekeket, hogy megáldja őket! –, elűtni Jézus áldó kezét a gyerek feje felől! Kiborul. Tudjuk, hogy Jézusnak milyen mély emberi érzései voltak, hiszen igaz ember volt, nemcsak igaz Isten. Amikor jelentik neki, hogy

meghalt Lázár barátja, könnyekre fakadt. Amikor Jeruzsálemben látta, hogy miféle bizniszt űznek a szent templom körül, kötélből ostort fonván, kihajtotta a kufárokat a templomból, és próféta haraggal azt mondta: az én Atyám háza az imádság háza és latrok barlangjává tettétek. A Gecsemáné kertjében vért verejtékezve, sóhajtozva, sirva járult az elé, aki képes Őt megszabadítani a keserű pohártól. Voltak Jézusnak - jelzik az evangélisták -, ha szabad ezt mondani, ilyen kitörései: kiborul és ráreccsen a tanítványokra, engedjétek hozzám jönni a kicsinyeket, mert ilyeneké a mennyek országa.

Hadd toldjam ide iróniával a kérdést: netalán ebből következtetett János, hogy akkor neki kell Jézushoz a legközelebb lennie? Ő volt a legfiatalabb a tanítványok közül. Ha már életkor szerint megy a dolog! De félre az iróniával, csak akartam érzékeltetni, hogy milyen mély ez a szó, szívből fakadó indulatot jelez. És még egyszer, hadd mondjam: ez is csodálatos ebben a történetben, hogy ennek is meg kellett történnie. Én nem korholom a tanítványokat, az evangélista nagyon is emberi történetet ír le, és ideje volt, hogy Jézus mellett kifakadjon a hamis vágy is, meg a harag is, a feltolulás is. Ki kell borulni ott, Jézus mellett. És ki kell mondania a tíznek, hogy haragszanak a kettőre, akik egérúton, kiskapun, gyorsabb úton akarták elorozni a többiek elől azt a dicsőséget, ami nem is az övék, azt a dicsőséget, ami Krisztus szenvedésében van elrejtve, azt a dicsőséget, ami Isten mindeneket befogadó irgalmasságát jelenti. Ennek is elő kell jönni!

A Zebedeus-fiúk azt felelték Jézus kérdésére (kiihatjátok-e a pohárt, amit én kiiszom, megkeresztelkedhettek-e azzal a keresztséggel, amivel én megkeresztelkedtem?) igen, megtehetjük. Igen. És máris folytatja Jézus: hát ha van erőtök, akkor tegyétek! Vagyis: aki nagy akar lenni közöttetek, legyen a szolgátok, aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen, *mert az embernek Fia sem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és adja életét váltságul sokakért.* Ha megtehetitek, ha kiihatjátok a pohárt, ha megkeresztelkedhettek ama keresztséggel, ha be akartok kérezkedni a Jézus dicsőségébe, akkor tudjátok meg, hogy ott fordított a sorrend, ott az erősnek kell hátulra állnia, ott az elsőnek kell a sor végére állnia, ott az, aki beülne a dicsőségbe, hogy szolgáljanak neki, ő maga fog másoknak szolgálni. Figyeljétek meg, mit mond Jézus. Nehezen tudunk erről beszélni, én magam is nehezen találok kifejezéseket rá, mert nem társadalmi hierarchiát jelöl. Nem a szívünk nagy igazságtévő gondolatát mondja ki Jézus. Nem a mi szívünk gondolatára rímél a szava. Mi ez gondoljuk: igen, aki első volt, az menjen a sor végére; aki fenn volt, kerüljön alulra. Erről a pogányok is tudnak beszélni, és még időnként mi használjuk a szerencsekerék képét: aki beszáll a szerencsekerékbe, az egyszer fönn, egyszer meg lenni, csak bírja a gyomra. De Jézus nem erről beszél, nem ezt mondja a tanítványoknak, hogy az én országom egy olyan ország lesz, ahol mindenki, aki eddig nagy volt, hátra kerül, ledöntjük királyokat, a nagyokat, mindent elveszünk a hatalmasoktól, Robin Hood-ok, Rózsa Sándorok leszünk, a szegényeket meg előre toljuk, hadd üljenek be egy kicsit ők is a hatalomba. Aztán, ha már beültek a hatalomba és nagyok lettek,

fordul egyet a kerék, és ők is lekerülnek alulra. Mert, úgymond, a szerencse forgandó. Nem erről beszél Jézus, nem izgatja földi igazságtétel. Még csak azt se mondja, hogy akik erősek, erőtlenné lesznek, és akik az elsők, tehát hatalmasok, minden erejüket elveszítik majd, hanem azt mondja, ha van erőd, van képességed elöl ülni, akkor azt állítsd a másik szolgálatába. Márknál egészen pontosan így van: hanem aki nagy akar lenni közöttetek, legyen a ti szolgátok – az erejével, a képességével, a neki adott adományokkal, az ajándékokkal, mindenestül legyen a másik szolgálója.

Jézus sok példázatban megpirongat minket. Ha Istentől bőséget, áldást kapunk, tele a kezünk akkor ne legyen olyan – mondja Jézus –, mint az a gazda, akinek gazdag termése volt és leült, és kiokoskodta, hogy lebontja a csűrőket, nagyobbakat épít, elteszi, és ezt mondja magának: én lelkelem, tedd magad kényelembe, egyél, igyál, élvezd az életet. És Jézus beleszúrja ebbe a történetbe – és ez egy mindennapos történet! –, bolond, még ma éjjel elkérik a te lelkedet, és kié lesz mindaz, amit önmagadnak gyűjtögettel? (Lukács 12,20) Lássuk meg az isteni szándékot ebben a példázatban: ha áldást, erőt, tehetséget kaptál, ha első helyre kerültél, akkor ne mondd, hogy egyél, igyál én lelkelem, tedd magad kényelembe, hosszú időkre biztonságban vagy, hanem szolgálj azzal, amit kaptál, oszd meg a másikkal! Vagyis, mintha azt mondaná Jézus: ha első vagy, menj el a sor végére és nézd meg, kik vannak a sor végén. Dicsőségbe jutottál, menj el a sor végére és nézd meg azokat, akik dicsőség nélkül valók. Erőket és áldásokat kaptál, menj el a sor végére és nézd meg, miképpen vannak azok, akiknek nem jutott.

Még egy helyen halljuk ezt a szót, hogy felháborodtak (kiborultak), ez is a tanítványokról szól. Akkor már mind a tizenketten beleestek ebbe, amikor Mária megkente Jézust. Márk 14,3-9) Összetörte az alabástrom-szelencét, 300 dénárt ért, a tanítványok gyakorlatiasak voltak, és jól tudták az értékét. De amikor mindezt látták – mondja az evangélista – haragra lobbantak, zúgolódni kezdtek, kiborultak, és azt mondták, hogy ezt, ezt a tékozlást! Ezt el kellett volna adni, és a pénzt szétosztani a szegényeknek. Ekkor Jézus azt mondja a tanítványoknak, hogy miért bántjátok ezt az asszonyt, temetésemre nézve cselekedte ezt!? Ha segíteni akartok a szegényeknek, bármikor megtehetitek, mert a szegények mindenkor veletek lesznek. Segíteni akarsz? – Menj a sor végére. Első akarsz lenni? – Ereszkedj alá. Dicsőségét akarod az Úr Jézus Krisztusnak? – Menj le a dicstelen helyekre. Mert – mondja Jézus – az embernek Fia nem azért jött, hogy Ő neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért. Megihatjátok-e a pohárt, amelyet Ő megivott, megkeresztelkedhettek-e azzal a keresztséggel, amellyel Ő megkeresztelkedett? Őszintén mondjuk csak Neki, a Mesternek: igen, megtehetjük – és legyünk készek arra, hogy ahova Ő oda küld, oda menjünk, mert éppen oda küld, ahol az Ő dicsősége rejtezik.

Azt mondja egy más helyen a tanítványoknak, ha az éhezőnek enni adtál, ha a szomjúhozónak inni adtál, ha a mezítelent felruháztad, ha a börtönbe zártat meglátogattad, – velem cselekedted meg (Mt 25,36). Mester, add meg nekünk

a jobb és balkéz felől való ülést – kéri a tanítványok. Azt nem a Krisztus dolga megadni, hanem a Mennyei Atyáé. A Krisztus tanítványainak az dolga, hogy kövessék a Mestert, kövessék fel a magasságba, kövessék le a mélységbe, kövessék a dicsőségben, kövessék a gyalázatban, kövessék a kereszti, és megtalálják Őt a nyitott sírnál, hogy egész életük erre a nagy isteni titokra formálódjon át. Ez a titok az Isten befogadásának a titka, ez a titok az Isten erejének a titka, ez a titok Istennek és az Ő gyermekeinek a titka. Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket, mert ilyeneké a mennyek országa. Nyitva az út. Jézus vár benneteket, hogy igazán és őszintén föltáruljon, hogy kik vagytok, hogy megmutatkozzék, hogy ki Ő – és Őbenne meglássuk a szabadulást, az új életet, az üdvösséget. Ámen

Imádkozzunk! Urunk, add meg nekünk Szentlelked megbátorító hatalmát, hogy amikor Hozzád jövünk, imádságunk szavával igazán fel tudjuk tárnai a szívünket, mindenféle zűrzavaros gondolatunkat, igyekezetünket, vágyunkat, mindent úgy, ahogy vagyunk. Hogy igazán gyógyíthass bennünket szavaddal, hogy egészen és teljesen add, hogy a Te szent rended szerint tudjunk élni, megtapasztalva, átélve, elfogadva jószágodat és kegyelmedet és ezért hálaból önmagunkat elkötelezve annak, ahogyan Te szeretnéd gyermekeidet látni. Kérünk Urunk azokért, akik semmi nélkül vannak, ajándékozd meg őket mennyei gazdagságoddal. Kérünk Urunk azokért, akik a sor végén állnak, küldd el a tiédet, minket, hogy megtaláljuk és megerősítsük őket. Kérünk Urunk azokért, akik legelöl vannak és újra és újra mindenkit hátuk mögé utasítanak, mutasd meg számukra, hogy nincsen hatalom, nincsen uraság, nincsen méltóság, csak a Te kezedből való. Kérünk Urunk azokért, akik gondviselésed és sok-sok áldásod élvezhetik, tanítsd őket arra, hogy ne maguknak, hanem Neked éljenek és küld ajándékaidat megosztó parancsodat igazán a szívükbe írják. És magunkért is kérünk Urunk, akik most előtted állunk, annyi méltatlanság érzik túl a szívünkben, oly sokszor érezzük, hogy elvették a jogunkat, nem a mi igazunk valósult meg, napról napra kelesztjük, dagasztjuk, növeljük szívünkben a haragot. Taníts meg minket a Krisztusban örvendezni és tudni, hogy Te Neki adtál mindent, és minket is Őneki adtál, és ha mi az övéi vagyunk, akkor minden a miénk. Taníts minket szabad szívűnek lenni, Krisztushoz hívogatni másokat, Krisztushoz engedni mindazokat, akiknek áldására van szükségük. Taníts minket egyezségre, Krisztus-követésre, benne való boldog életre. Óérette kérünk, hallgass meg minket. Ámen